

МИНАЛОТО НЕВИНАГИ ОСТАВА ЗАРОВЕНО

ЛАРШ КЕПЛЕР

ЛАЗАР

enthusiast

ЛАРШ КЕПЛЕР

ЛАЗАР

Роман от серията
„Криминален инспектор Юна Лина“

Превод от английски
Антоанета Дончева-Стаматова

enthusiast

София, 2023

Lars Kepler
Lazarus – Joona Linna #7

Copyright © Lars Kepler, 2018
English translation copyright © Neil Smith, 2020
Published in the Bulgarian language by arrangement with
Salomonsson Agency

Ларс Кеплер
Лазар

© Антоанета Дончева-Стаматова, превод, 2023
© Биляна Славкова, Kontur Creative, дизайн на корицата, 2023
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбъблишинг“ ООД, 2023

ISBN 978-619-164-523-7

Пролог

СТРУЯЩАТА ОТ БЯЛОТО НЕБЕ СВЕТЛИНА разкрива света в цялата му неподправена жестокост, както сигурно е изглеждал и за Лазар, когато се е въздигнал от гроба.

Оребреният метален под вибрира под краката на свещеника. С едната си ръка той се държи за перилата, а с другата се опитва да парира лълеенето с бастуна си.

Сивото море се движи сънливо, подобно на издуващ се брезент на палатка.

Фериботът се плъзга напред върху два стоманени кабела, опънати между двата острова. Капеци, те се издигат от водата пред лодката и потъват обратно зад нея.

Капитанът на ферибота натиска спирачките. Водите отпред се разпенват и трапът се изпъва към бетонния вълнолом с потракване.

Свещеникът леко се олюлява, когато бронята на носа се удря във вълнолома и ударът отеква из целия корпус.

Дошъл е на гости на пенсионирания клисар Ерланд Линд. Старецът не си вдигаше телефона, а и не се беше появил на Рождественското богослужение в църквата Лена, както обикновено правеше.

Ерланд живее в къщичката на клисаря зад параклиса Хьогмаршьо, която е енорийска собственост. Болен е от демения, но все още му плащат да коси тревата и да изстързва леда от пътеките, когато дойде зимата.

Докато върви по виещата се чакълена пътека, свещеникът усеща как лицето му се вкочанява от студения въздух. Наоколо не се вижда никой, но малко преди да

стигне параклиса, отецът дочува писъка на струг откъм сухия док на пристанището по-надолу.

Вече не си спомня библейския цитат, на който се беше спрял на утринната служба. А му се искаше да го повтори на Ерланд.

На фона на плоските ниви и гористата ивица в края им белият параклис изглежда като изваян от сняг.

Тъй като мястото за богослужение е затворено през зимата, свещеникът се насочва право към къщичката на клисаря и почуква на вратата с дръжката на бастуна си. Изчаква малко, а после влиза.

– Ерланд?

В къщичката няма никого. Свещеникът потропва с обувките си и се оглежда. В кухнята е същински хаос. Отецът вади торбичката с канелени кифлички, която е донесъл, и я оставя на масата до чинийка от метално фолио, съдържаща изсъхналите останки от картофено пюре, сос и две посивели кюфтета.

Стругът откъм пристанището млъква.

Свещеникът излиза навън, проверява бравата на параклиса, а после се заглежда в отключения гараж.

На пода лежи кална лопата, а до нея се вижда черна пластмасова кофа, пълна с ръждясали капани за мишки.

Той се опитва да повдигне пластмасовото покритие на машината за почистване на сняг с бастуна си, но ръката му се заковава, когато дочува далечно стенание.

Пак излиза навън и се насочва към руините на стария крематориум в края на гората. Между високите бурени се виждат пещта и покритият със сажди порутен комин.

Свещеникът заобикаля купчина дървени палета, но нещо го кара да погледне през рамо.

Още откакто беше стъпил на борда на ферибота, сърцето му се беше изпълнило със зловещо предчувствие.

А и в днешната светлина няма нищо успокоително.

Странният звук се чува отново, този път по-близо, като теле, приклежено в метална клетка.

Свещеникът спира и се заковава на място. Старае се да не издава и звук.

Всичко тъне в тишина. Толкова е студено, че дъхът на отца се вижда.

Зад купчината с тор земята е разкаляна и отгъпкана. До едно от дърветата е облегната торба с торопочвена смес.

Свещеникът се насочва към купчината, но спира пред стърчаща от земята метална тръба. Дълга е петдесетина сантиметра. Може би бележи някаква граница.

Подпрян на бастуна си, той се възлежда в гората и пътеката, покрита с борови иглички и шишарки.

Вятърът свисти между върховете на дърветата. В далечината изгравва гарван.

Свещеникът се обръща, отново чува зад себе си странното стенание и ускорява крачка. Минава покрай крематориума и къщичката на клисаря и поглежда през рамо. Единственото, за което мечтае в този момент, е да се върне в своята къща и да се настани пред горящата камина с чаша уиски на масичката и трилър в ръка.

1

ПО ОКОЛОВРЪСТНИЯ ПЪТ НА ОСЛО се носи мръсна полицейска кола. Бурените пог барьерите потреперват пог напора на студения вятър, от канавката се надига изхвърлена найлонова торбичка.

Въпреки късния час Карен Станге и Матс Листаг са отговорили на повикването.

Смяната им отгавна е свършила, но въпреки това сега пътуват към Твейта.

От известно време голям брой от обитателите на един жилищен блок бяха започнали да се обаждат в полицията с оплакване от отвратителна миризма. Компанията по поддръжката беше изпратила човек да провери контейнерите за отпагъци, но те се бяха оказали чисти. Впоследствие се беше оказало, че вонята идва от апартамент на единайсети етаж. Отвътре се чувало някакво тихо пеене, но живеещият там – някой си Вигар Ховланг, отказвал да отвори вратата.

Полицейската кола минава покрай индустриален парк.

Заг оградата от бодлива тел се виждат лопати, камуни и контейнери, пълни със сол, в готовност за зимата.

Жилищните блокове на Ноквес вей изглеждат така, сякаш огромна бетонна стълба е паднала настрана, разцепвайки се на три части.

Прег микробус с логото на „Ключарски услуги „Мортенс ЕООД“ стои мъж в сив работен гащеризон и им помахва. Фаровете на полицейската кола го заливат и сянката от вдигнатата му ръка достига няколко етажа по-нагоре по сградата за него.

Карен спира внимателно до бордюра, вдига ръчната спиращка, изключва двигателя и излиза от колата с колегата си Матс.

Небето вече се затваря за нощта. Въздухът е студен, мирише на сняг. Двамата полицаи се ръкуват с ключаря. Той е гладко избръснат, но бузите му са сиви, гърдите му изглеждат хлътнали и се гвижи по странен нервен начин.

– Чували ли сте онзи виц за шведската полиция, която била извикана в някакво гробище? Били открили близо триста погребани трупа – пуска съвсем тихо шегата си той и свежда очи, като се засмива без глас.

Егрият мъж от компанията за поддръжка на жилищните блокове сега в своя пикап и пуши.

– Старецът сигурно е забравил, че е оставил в коридора си торба с рибешки вътрешности – промърморва той и отваря вратата на пикапа.

– Да се нагяваме – отговаря Карен.

– Угрях многократно по вратата, а накрая го прегу-предих през гупката на пощенската кутия, че ще извикам полиция – добавя егрият мъж и изстрелва с обиграни пръсти фасата си.

– Постъпили сте правилно, като сте ни се обадили – отбелязва Матс.

През последните четирийсет години в тези блокове бяха намирани мъртвци два пъти – веднъж на паркинга и втория път в един от апартаментите.

Двамата полицаи и ключарят тръгват след човека от поддръжката и още с влизането им в жилищния блок ги угря отблъскваща смраг.

Докато се качват в асансьора, всички се стараят да не дишат през носовете си.

Вратите се затварят и с потеглянето си нагоре асансьорът сякаш ги притиска наголу.

– Единайсетият етаж ни е любимият – промърморва човекът от поддръжката. – През миналата година там имахме едно много трудно изхвърляне от жилището, а през 2013-а един от апартаментите изгоря след пожар.

– Върху шведските пожарогасители пише, че трябва да бъдат изпробвани три гена преди всеки пожар – пуска поредната си шега ключарят.

В мига на отварянето на асансьора на единайсетия етаж вонята е толкова отвратителна, че всички пригобиват погледи на преследвани от призраци.

Ключарят покрива с ръка носа и устата си.

Карен се опитва да сгържи напора си за повръща-

не. Като че ли гуафрагмата ѝ се е паникьосала толкова много, че се опитва да избухта съдържанието на стомаха ѝ обратно през гърлото.

Мъжът от погъръжката закрива нос с якето си, а с другата ръка сочи към вратата на търсения апартамент.

Карен се приближава, опира ухо до врата и се заслушва. Никакъв звук отвътре. Тя натиска звънеца.

Чува се тиха мелодия.

Внезапно откъм вътрешността на апартамента се долавя слаб глас. Мъжки глас, който пее или рецитира нещо.

Карен започва да удря с юмрук по вратата. Мъжът млъква, но после пак започва, този път по-тихо.

– Да влизаме! – подканя я Матс.

Ключарят се приближава до вратата, оставя тежката си чанта на пода и гръпва ципа.

– Чувате ли това? – пита ги той.

– Да – отговаря Карен.

Вратата на един от другите апартаменти на етажа се отваря и отвътре надниква момиченце с разчорлена руса коса и тъмни кръгове под очите.

– Влизай обратно вътре! – заповядва ѝ Карен.

– Искам да гледам – изрича с усмивка гетето.

– Майка ти и баща ти не са ли у дома?

– Де да ги знам – тросва се грубо момиченцето и хлопва вратата.

Вместо да използва шперц, ключарят пуска бормашината и директно пробива ключалката. Наоколо се разлитат лъскави метални спирали, които падат на пода. Той изважда горещите части на цилиндъра, слага ги в чантата си, изгърпва и резето и отстъпва назад.

– Изчакайте тук – казва Матс на човека от погъръжката и на ключаря.

Карен ваги пистолета си, а Матс бутва вратата и се провиква:

– Полиция! Влизаме!

Карен се заглежда в пистолета в бледата си ръка. За няколко секунди черният метален предмет ѝ се струва напълно чужд заедно с всичките си части.

– Карен?

Тя вдига глава и среща очите на Матс. После се обръща към апартамента, насочва пистолета напред и влиза с ръка на уста.

В коридора не се виждат никакви торби с боклуци.

Вонята би трябвало да идва от банята или от кухнята.

Единствените звуци наоколо са от скърцането на ботушите ѝ върху пластмасовия под и от собствено-то ѝ дишане.

Тя минава покрай тясно огледало, поставено на стената в коридора, и се насочва към дневната, като бързо обезопасява ъглите. В стаята царя пълнен хаос. Телевизорът е бутнат на пода, до него лежат разбити саксии с палми, диванът е преобърнат, една от възглавниците му е разкъсана, лампионът също е паднал върху килима.

Тя насочва пистолета си към коридора, водещ към банята и кухнята, пуска Матс пред себе си и тръгва след него.

Под ботушите им изхрущява стъпено стъкло.

Един от аплиците в коридора е светнат и около него се въртят частици прах.

Карен спира и се ослушва.

Матс отваря вратата на банята и веднага смъква наголу пистолета си. Карен се опитва да надникне вътре, но вратата блокира светлината. Единственото, което успява да види, е мръсна гуш завеса. Тя пристъпва крачка напред, привежда се, бутва вратата и светлината достига до плочките.

Цялата мивка е зацапана с кървави петна.

Карен потреперва. После внезапно чува заг себе си нечий глас. Старец, говорещ тихо. Това я стряска толкова силно, че тя изскимтява, завърта се рязко и насочва гулото на оръжието си към коридора.

Там няма никого.

Изпълнена с агреналин, тя се връща в гневната, чува някакъв смях и насочва пистолета си към дивана.

Заг него като нищо би могъл да се крие някой.

Карен чува Матс да се опитва да ѝ каже нещо, но не го разбира.

Кръвта ѝ пулсира в главата.

Пригвижда се бавно напред с пръст върху спусъка на оръжието. Внезапно забелязва, че цялата трепери, и подпира ръката с пистолета с другата си ръка.

В следващия момент старецът отново започва да пее и едва тогава тя осъзнава, че гласът идва откъм стереоурегбата.

Карен заобикаля дивана, смъква оръжието си и се втренчва в прашните кабели и едно празно пакетче от чипс.

– Така – прошенва на себе си тя.

Върху стереоурегбата се вижда кутийка от компактдиск с надпис „Институт за език и фолклор“. Един и същ запис се върти отново и отново. Старец изрича нещо на тежък диалект, засмива се, а после започва да пее: „Във фермата ни има сватба с празни чинии и напукани стомни.“ После млъква.

Матс стои на прага на гневната и ѝ прави знак да прогължат огледа. Остава им само кухнята.

Навън е почти пълен мрак. Завесите потрепват леко от горещината, излъчвана от радиаторите на парното.

Карен излиза след партньора си в коридора, леко залита и се подпира на стената с ръката, държаща пистолета.

Въздрухът е натезжал от смрагта на екскрементите и труп. Толкова е силна, че очите на полицаите се насълзяват.

Карен чува лекото повърхностно гушане на Матс, но се концентрира върху задачата да не позволи на гагенето си да вземе връх.

Влиза след колегата си в кухнята и се заковава на място.

Върху покрития с линолеум под лежи гол човек с издут стомах и глава, която изглежда прекалено голяма за тялото.

Бременна жена с подут сиво-синкав пенис.

Подът под краката ѝ изведнъж се надига и погледът ѝ се свива до една точка.

Матс се е облегал на хоризонталния фризер и тичичко стене. Карен се опитва да си внуши, че това е просто от шока. Вижда ясно, че мъртвото тяло е мъжко, но издутият стомах и разчекнатите крака я карат да си представи, че вижда жена, която ражда.

Усеца как ръцете ѝ треперят, докато връща пистолета в кобура.

Трупът е в напреднал стадий на разлагане, големи части от него изглеждат като мокро желе.

Матс прекосява кухнята и започва да повръща в мивката толкова обилно, че изцапва близката кафемашина.

Главата на мъртвеца прилича на почерняла тиква, прикрепена към раменете му. Челюстта му е счупена, а хранопроводът и агамовата му ябълка са избутани през деформираната уста от образувалите се в тялото му газове.

„Имало е борба – казва си Карен. – Счупили са му челюстта, а той е пагнал на пода и е умрял.“

Матс повръща повторно, като накрая плюе и слюнката си.

Карен се заглежда отново в стомаха, разкрачените крака и мъжките гениталии.

Матс се поти обилно, лицето му е пребледняло. Тя тъкмо се кани да отиде при него и да му помогне, когато усеща как някой я сграбчва за крака. Карен изпищява и започва да вади пистолета си, но после осъзнава, че това е момиченцето от съседния апартамент.

– Не ти е позволено да бъдеш тук! – смъмря гетето тя.

– Забавно е – изрича момиченцето и я поглежда с големите си тъмни очи.

С треперещи крака Карен го извежда в коридора на етажата го стълбите.

– На никого не е позволено да влиза! – обръща се тя към мъжа от компанията по подгръжката.

– Ама аз просто се обърнах за секунда, за да отворя прозореца! – оправдава се той.

На Карен всъщност изобщо не ѝ се иска да влиза в апартамента. Наясно е, че ще има кошмари от видяното, че нощем ще се събужда пренотена от гледката на трупа с разкрачени крака.

Когато се връща в кухнята, заварва Матс да спира чешмата. Обръща се и я поглежда с влажни очи.

– Приключихме ли тук? – пита го тя.

– Да. Само искам да погледна във фризера – отвърща той и сочи кървавите отпечатъци около гръжката.

Той изтрива уста, вдига капака на фризера и нагниква вътре.

Единственото, което Карен вижда, е как главата му се отмята рязко и устата му се отваря без звук.

Матс се залюлява назад, а капакът на фризера се затваря с такава сила, че чашата за кафе на масата погскача.

– Какво има? – пита Карен и се приближава към фризера.

Матс стиска здраво ръба на мивката. Повръща върху пластмасово шише с растителен спрей и после се обръ-

ща към колежката си. Зениците му са се свили го размерите на топлийки, лицето му е неестествено бяло.

– Не гледай – успява да прошепне.

– Трябва да знам какво има във фризера – казва тя и сама долавя страха в гласа си.

– В името Божие, не поглеждай...

2

Оранжерията на Валерия в Нака, в покрайнините на Стокхолм

ВЕЧЕРТА СЕ СПУСКА БАВНО, но мракът става очевиден едва когато трите оранжерии светват като кийтайски фенери от оризова хартия.

Това е мигът, когато разбираш, че нощта е настъпила.

Валерия се Кастро е вдигнала кърпата си коса на опашка. Ботушите ѝ са покрити с лепкава кал, а подплатеното ѝ червено яке е мръсно и леко тясно в раменете.

Дъхът ѝ излиза на облачета от устата ѝ. Въздухът е мразовит.

Тя е приключила работата си за гения. Сваля ръкавиците и се насочва към къщата си.

Качва се на горния етаж, пуска водата, за да напълни ваната, а мръсните си грехи хвърля в коша за пране.

Когато се обръща към огледалото, вижда на челото си мръсно петно и ограсване на бузата от къпновите храсти.

Казва си, че трябва да направи нещо за косата си, а после се усмихва в огледалото, защото изглежда толкова щастлива.

Дръпва максимално гуш завесата, подпира се с една

ръка на покривата с плочки стена и внимателно стъпва във ваната. Водата е толкова гореща, че ѝ се налага да изчака малко, преди да се потопи в нея.

Отпуска глава на ръба на ваната, затваря очи и се заслушва в капките от крана.

Тази вечер очаква Юна да дойде на гости.

Преди време гвамата се бяха скарали. И крайно глупашки от нейна страна тя се беше обидила. Но накрая всичко се беше оказало недоразумение, което те бяха разрешили като зрели хора.

Сега тя отваря очи и вижда отражението на водата, играещо по тавана на банята, докато пог капките от крана се образуват гребни вълнички.

Душ завесата отново се е плъзнала напред, така че Валерия изобщо не вижда вратата на банята.

Водата се разплюсква леко, когато тя вдига единия си крак върху ръба на ваната.

Пак затваря очи и прогължава да си мисли за Юна. Внезапно осъзнава, че заспива и сяда във водата.

Толкова се е сгорещила, че е крайно време да излезе от ваната. Изправя се, изчаква водата да се стече от тялото ѝ, а после се опитва да зърне вратата в огледалото, но то се е замъглило.

Излиза от ваната, стъпва внимателно върху хлъзгавия пог, грабва хавлиената си кърпа и започва да се подсушава.

Бутва леко вратата на банята, изчаква секунда, а после поглежда към площадката на стълбите.

Сенките по тапетите са неподвижни.

Всичко тъне в абсолютна тишина.

Валерия не се плаши лесно, но времето, прекарано в затвора, е оставило в душата ѝ белег на тревожност в определени ситуации.

Излиза от банята, минава през студената стълбищна площадка и се насочва към стаята си. От тяло-

то ѝ се вдига пара. Навън все още не е напълно тъмно, в небето се забелязват млечнобели облачета.

Тя отива до скрина, гръпва най-горното чекмедже, вади чисти бикини и ги обува. След това вади жълтата си рокля и я мята върху леглото.

От голния етаж се гочува някакъв шум.

Валерия замръзва на място.

Задържа гръха си и се ослушва.

Какво би могло да бъде това?

До пристигането на Юна остава повече от час, но тя вече е приготвила пикантно агнешко филе с кориангър в негова чест.

Приближава се до прозорците и започва да смъква щорите, когато внезапно зърва някой да стои до един от парниците.

Валерия инстинктивно отстъпва назад и пуска шнура на щорите, които се свличат нагору с потракване.

Шнурът се оплита в металните летвички.

Тя бързо гаси лампата на нощното шкафче, покрива гърди с ръце и пак поглежда навън.

Навън няма никого.

Но тя е абсолютно сигурна, че преди малко там е видяла човек, застанал неподвижно в края на гората.

Беше тънък като скелет и я наблюдаваше.

Стъклата на парниците проблясват от кондензираната влага в помещенията. Там няма никого. Тя не може да си позволи да се страхува от тъмното, това би направило живота ѝ невъзможен.

Казва си, че сигурно е бил клиент или някой гоставчик, който бе размислил и си беше тръгнал, когато я беше зърнал гола до прозореца.

Често се случваше да има посетители и след края на работния ден.

Тя грабва телефона от нощното шкафче, но установява, че батерията е на нула.

Валерия облича гългия си червен халат и слиза по стълбите, но малко преди подножието им спира. Около краката си усеща студено течение. Прогължава напред и вижда, че предната врата е отворена.

– Ехо! – погвиква прегназливо.

На килимчето пред входа вятърът е довял влажни есенни листа, които са стигнали чак до гървения под около него. Валерия нахлузва гугумените си ботуши, без да си прави труда да обува чорапи, грабва големия фенер от шкафчето на закачалката и излиза от къщата.

Тръзва по пътеката към парниците, проверява вратите и осветява с фенера редиците растения вътре.

Тъмните им листа светват под лъча светлина, по стъклениите врати заиграват сенки и отражения.

Валерия заобикаля и най-галечния парник. Краят на гората тъне в тъмнина. Замръзналата трева хруци под краката ѝ.

– Мога ли да ви помогна с нещо? – провиква се тя и насочва лъча на фенера към гърветата.

В светлината му гърнерите изглеждат сивкави, но по-навътре цари пълен мрак. Валерия минава край старата си градинска количка и голява миризмата на ръжда, която се носи от нея. Бавно мести лъча на фенера от гърво на гърво.

Високата трева изглежда недокосната. Тя прогължава да оглежда гърветата. Внезапно зърва нещо странно на земята между две от тях. Прилича на сиво одеяло, метнато върху гърнер.

Светлината на фенера започва да отслабва. Тя го разтърсва и той отново светва.

Валерия отмята един клон от пътя си и усеща как сърцето ѝ се разтуптява толкова силно, че фенерът в ръката ѝ се разклаща.

Одеялото като че ли покрива нещо на земята. Вър-

зопче, което прилича на гребно тяло, свита човешка форма, вероятно без една или две ръце.

Прииска ѝ се да отметне одеялото и да погледне.

В гората цари тишина.

Сух клон се пречупва под краката ѝ и внезапно целият край на гората е облян в бяла светлина. Тя цъхва някъде зад нея и докато се гвижи, през сянката ѝ се плъзват груги тънки сенки, които постепенно се сливат със земята.

3

ЮНА ЛИНА КАРА БАВНО КОЛАТА ПО ПОСОКА на най-галичния парник. Тясната покрита с чакъл пътека е оброчена от висока трева и ниска горска растителност.

Едната ръка на Юна е отпусната върху волана.

Изражението му е замислено, от сивите като морски лег очи се излъчва самота.

Юна подгържда косата си къса, защото, когато израсте, започва да стърчи на всички страни.

Той е висок и мускулест мъж – по начин, по който човек може да изглежда само след десетилетия усилените тренировки, при които всички мускули и сухожилия работват като едно цяло.

Облечен е с тъмносиво яке и бяла риза с отворена яка.

На седалката до него лежи увит в хартия букет червени рози.

Преди да влезе в Полицейската академия, Юна Лина беше военен, част от екип за специални операции. В Нидерландия беше изкарал съвсем нов като вид курс по неконвенционален близък бой и участие в градски безредици.

Откакто беше станал криминален инспектор към Отдела за криминални разследвания на Националната полиция, Юна беше разрешил много повече случаи с убийства от всеки груг полицаи на Скандинавския полуостров.

Когато беше осъден на четири години затвор, мнозина бяха на мнение, че целият процес в Стокхолмския съд е бил несправедлив.

Юна не обжалва присъдата. Беше наясно с риска, който поема, когато се опитва да спаси приятел.

През миналата есен присъдата на Юна беше заменена с обществена служба като квартален полицаи в Нормалм, Стокхолм. Беше настанен в служебен апартамент на полицията на улица „Рьорстранггата“, точно срещу Филагелфийската църква. Само след няколко седмици му предстоеше да се върне на работа като главен инспектор в щаба на полицията, в своя стар кабинет.

Юна обръща колата в противоположната посока, излиза от нея и застига за миг в мразовития въздух.

Фаровете вече светят право към къщата на Валерия. Предната врата незнайно защо е широко отворена.

Светлината откъм кухненския прозорец се разлива сред голите клони на плачещата бреза и покритата със слана трева.

Откъм гората зад него се чува звук от счупване на клон. Той се обръща. Сред гърветата се движи слаба светлина, изсъхналите листа по земята шумолят под нечи стъпки.

Юна бързо разкопчава кобура на пистолета си с една ръка.

Отстъпва встрани, но в този момент вижда Валерия. Приближава към него откъм гората с фенер в ръка. Облечена е с червен халат и високи гумени ботуши. Бузите ѝ са пребледнели, косата – мокра.

– Какво правиш в гората по това време? – пита той.

Тя го поглежда със странен поглед, сякаш мислите ѝ се реят надалече. Като че ли в просъница отговаря:

– Просто проверявах парниците.

– По халат?

– Погранил си – изтъква тя.

– Да, знам. Крайно невъзпитано от моя страна. Постарах се да карам по-бавно, но... – промърморва той и вади от колата букета с рози.

Тя му благодарил, поглежда го с големите си кафяви очи и го кани в къщата.

В кухнята ухае на кимион и гафинов лист. Юна отваря уста, за да признае колко е гладен, но размисля и се опитва да успокои домакинята, че тъй като е пристигнал по-рано, не бърза да яде.

– След половин час ще бъда готова – казва с усмивка Валерия.

– Идеално!

Валерия оставя букета на масата и се приближава към печката. Повдига капака на тенджерата, разбърква съдържанието, а после си слага очилата за четене, за да провери рецептата от готварската книга и спокойно да добави към ястието накълцания на ситно магданоз и кориангър от гърската.

– Ще прекараш нощта у дома, нали? – пита.

– Стига да нямаш нищо против.

– Имах предвид, че в такъв случай можеш да си налееш вино – побързва да завоалира мисълта си тя, като се изчервява.

– И аз точно това си помислих.

– И ти точно това си помисли, а? – подкача го весело тя, като имитира финския му акцент.

– Да.

Тя вади две чаши от горната полица на шкафа, отваря бутилка вино и налива.

– Оправила съм леглото в стаята за гости. Оставила съм ти също така хавлиена кърпа и четка за зъби.

– Благодаря! – кимва Юна, докато поема чашата.

Двамата вдигат чаши в мълчалив тост, отпиват и се поглеждат в очите.

– В Кумла нямаше такива неща – отбелязва той.

Валерия се заглежда в добре погрязаните стъбла на розите, поставя ги във ваза на масата и с внезапно сериозно изражение изрича:

– Държа да го кажа веднага – промърморва, като гръбна колана на халата си. – Извинявам се за начина, по който реагирах!

– Вече се извини – отвърща Юна.

– Искях да ти го кажа очи в очи... Държах се глупаво и незряло, когато научих, че все пак си останал полицаи.

– Знам, че според теб съм те излъгал, но...

– Не беше само това – прекъсва го тя и пак се изчервява.

– Всички жени си пагат по полицаи, нали?

– Така е – отвърща тя, полагайки толкова големи усилия да не се ухили, че връхчето на брадичката ѝ се сбърчва.

Пак разбърква ястието в тенджерата, покрива я с капака и намалява леко температурата на печката.

– Кажу ми, ако мога да помогна с нещо – предлага Юна.

– Не, аз само... Възнамерявах да те посрещна с прическа и грим, затова сега ще те оставя за малко сам и ще се приготвя – отвърща тя.

– Добре.

– Тук ли ще ме чакаш, или предпочитай да ми правяш компания?

– Ще ти правя компания – усмихва се Юна.

Двамата вземат чашите си с вино на горния етаж и влизат в спалнята. Жълтата рокля продължава да си лежи изпъната върху перфектно оправеното легло.

– Можеш да седнеш във фотьойла – промърморва Валерия.

– Благодаря – отговаря той и сяга.

– Не е загължително да гледаш.

Той извърща поглед, докато тя съблича халата си, навлича жълтата рокля и започва да закопчава гребните копченца, тръгващи още от талията.

– Много рядко обличам рокля – подхвърля тя. – Само от време на време през лятото, когато ходя до града – пояснява, загледана в огледалото.

– Много си красива!

– Престани да ме гледаш! – усмихва се тя, докато закопчава последното копче на гърдите.

– Не мога да се сгържа – отвръща той.

Валерия се приближава до огледалото и започва да вдига влажната си коса с шноли.

Привежда се напред, за да си сложи червило, и Юна се заглежда в елегантния ѝ врат.

Тя сяга на леглото и вдига една от обещите, оставени на нощното шкафче, за да си я сложи, когато внезапно спира и го поглежда в очите.

– Мисля, че реакцията ми се гължеше на времето, прекарано в центъра „Мърби“... И до днес ме е срам от това – прошенва тихо. – Даже не ми се иска да си представям какво си мислел тогава за мен.

– Това беше една от първите ми операции с Отряда за бързо реагиране на Стокхолм – отвръща той, загледан в пода на стаята.

– Аз бях пристрастена, наркоманка.

– Хората поемат по най-различни пътища. Такъв е животът – казва той, като я поглежда право в очите.

– Но това те разстрои – изрича тя. – Виждаше се... Спомням си как се опитах да отговаря на реакцията ти с нещо като омраза.

– Знаеш ли, можех да си те представям само каквато беше в гимназията... Така и не отговори на писмата ми, а после влязох в армията и свърших в чужбина.

– Аз пък свърших в затвора „Хинзберг“.

– Валерия...

– Не, не! Всичко беше напълно безсмислено, толкова незряло... Взех всяко едно лошо решение, което можеше да взема в онзи период... А после едва не провалих нещата между нас. За пореген път.

– Не очакваше да се върна към полицейската си служба, а? – прошенва той.

– Ти изобщо знаеш ли защо бях в затвора?

– Чел съм госието ти. Не е по-зле от стореното от мен самия.

– Хубаво. Стига да си наясно, че не съм ангел.

– А, разбира се, че си! – срязва я той.

Валерия прогължава да го гледа в очите – като че ли има още нещо, нещо скрито, което съвсем скоро ще стане явно.

– Юна – изрича със сериозен тон, – знам за убеждението ти, че е опасно човек да бъде с теб, че ти излагаш хората на голяма опасност, за които милееш.

– Може би не – прошенва той.

– Преживял си ужасни неща, които са прогължили години наред. Но никъде не пише, че завинаги ще бъде така, нали?

4

МАКАР И ВЕЧЕ ПРЕЯЛ, ЮНА СИ ПОХАПВА ВТОРА ПОРЦИЯ. Валерия пък обира соса в чинията си с къшей хляб. Двамата са сигнали на кухненската маса. Вазата с розите е преместена на плота, за да могат да се виждат.

– Спомняш ли си, когато ходихме на онзи курс по кая-

кинг? – пита Валерия, докато излива остатъка от виното в чашата на Юна.

– О, га! Често си спомням онова лято.

Беше в разгара на лятото и гвамата бяха решили да прекарат нощта на едно островче, което бяха забелязали. То се намираше в малък залив и беше не по-голямо от гвойно легло, с мека трева, няколко голи скали и пет гървета.

Валерия изтрива червилото от ръба на чашата си и отбелязва:

– Кои знае колко различно щеше да тръгне животът ни, ако не се беше извила онази буря!

– В гимназията бях толкова силно влюбен в теб! – промърморва той и усеща как същото чувство го залива в момента като вълна.

– Не съм сигурна обаче дали тогава наистина бях аз – отвърща тя.

Той поставя ръка върху нейната и тя го поглежда с блестящи от влага очи. После започва срамежливо да чупи парче хляб.

Юна изтрива уста в салфетката си и се обляга назад. Столът под него проскърца.

– Как е Луми? – пита Валерия. – Добре ли се справя в Париж?

– Говорих с нея в събота. Звучеше щастлива. Щеше да ходи на прием в „Перотен“, което, както стана ясно, е галерия, за която няма как да не знам... А аз започнах да я разпитвам дали ще закъснява и как ще се прибере у дома – допълва със саркастична усмивка той.

– Вечно загриженият татко! – усмихва се Валерия.

– Тя отговори, че най-вероятно ще си хване такси. И точно тогава станах вече непоносим със заръките си да седне зад шофьора и да си сложи предпазния колан.

– Аха! – усмихва се още по-широко Валерия.

– Някъде към този момент от разговора осъзнах,

че на нея ѝ се иска да затвори телефона, но аз прогължих да ставам още по-госаген, като ѝ заръчах да снима номера на таксито и да ми го изпрати веднага. Такива неща...

– Но тя не ти изпрати погобна снимка, нали?

– Не, разбира се – размива се Юна.

– Младите искат да се грижим за тях, но не прекалено... Ще им се да има повече вяра в тях.

– Да, съгласен съм. Но се оказва, че професионалната ми геформация като полицаи е всеобхватна.

Двамата прогължат да сегаят на масата. Отпиват от последното вино, разговарят за оранжерията и за гвамата синове на Валерия.

Сега, когато Юна ѝ благодари за вечерята и започва да разчиства масата, мракт навън може да се реже с нож.

– Искаш ли да ти покажа стаята да гости? – пита срамежливо тя.

Застават един срещу друг. Юна си удря главата в лампата, която изгрънчава. После тръгват нагоре по скърцащото стълбище и се озовават в тясна стаичка с дълбока прозоречна ниша.

– Уютно – изрича той и спира точно зад нея.

Тя се обръща, но така се озовава необичайно близо до него. Дръпва се притеснено назад и сочи леко сковано към гардероба.

– Там има допълнителни възглавници... и одеяла, ако ти стане студено.

– Благодаря!

– Или можеш да спиш в моето легло, ако искаш – прошенва Валерия, хваща го за ръката и го повежда напред.

На прага на спалнята спира, надига се на пръсти и го целува. Той отвърща страстно на целувката ѝ, като обвинява с ръце кръста ѝ и почти я повдига.

– Искаш ли да направим чаршафите като палатка? – прошенва Юна.

– Така правехме и някога – отвърща с усмивка тя и усеща как сърцето ѝ се разтуптява лудешки.

Разкопчава ризата му, сваля я бавно, поставя ръце върху огромните му бицепси и го поглежда.

– Странно... Помня отлично тялото ти, но тогава беше просто високо момче, без всичките тези мускули и белези, които имаш сега.

Той разкопчава роклята ѝ, целува я по устните и по врата, а после я оглежда.

Тя е слаба, с малки гърди.

Но той помни тъмните ѝ зърна.

Сега вече има татуировки по раменете, ръцете ѝ са мускулести и покрити с ограсквания от богливите храсти.

– Валерия... как можеш да бъдеш толкова красива?! – прошепва той.

Тя събува бикините си, оставя ги да се свлекат на пода и ги прекрачва. Интимното ѝ окосмяване е черно и много къдраво.

С треперещи ръце започва да разкопчава панталоните му, но не успява да се справи с тока на колана и само го стяга още по-силно.

– Съжалявам – изкиска се тя.

Изчервява се и си налага да не го гледа вътрешно, докато той сам сваля панталоните си.

Мятат завивката върху себе си като палатка, сягат на леглото под нея, възлежат се един в друг под меката светлина и пак започват да се целуват.

Претъркулват се на едната страна и отмятат завивката. Чувстват се едновременно като тийнейджъри и въззрастни. Непознати, но и странно познати.

Тя възгърхва щастливо, докато той целува врата и устните ѝ. Потъвайки в леглото, тя се възлежда в изразителните му сиви очи и усеща, че сърцето ѝ ще се пръсне от щастие.

Целувките му преминават към гърдите ѝ. Засмуква едно от зърната ѝ. Тя изгърбва главата му към себе си и той усеща разтуптяното ѝ сърце.

– Ела в мен! – прошепва тя, като го изгърбва още по-нагоре и разтваря крака.

Юна не може да откъсне поглед от нея – сериозните ѝ очи, полуотворените устни, врата ѝ, сянката на ключицата ѝ.

Валерия го придърпва още по-плътено към себе си и усеща твърдината му, когато той прониква в нея.

Тежестта на тялото му я притиска към матрака и мускулите на краката ѝ се напрягат, когато той ги разтваря още по-широко.

Той усеща топлата ѝ влага, въздъхва и бързо сменя ритъма.

Тя отваря очи и зърва нежността в неговите, вижда страстта.

Отвърща естествено на движенията му и меката светлина от лампата се плъзва по гърдите, стомаха, бедрата ѝ...

Дишането ѝ се учестява и тя повдига бедра, отмята глава назад и затваря очи.

Завивката се свлича на пода.

Водата в чашата на нощното шкафче се люлее и хвърля елиптични отражения по тавана, които се гонят, настигат се и се припокриват.

5

НЕДЕЛЯ Е. НАЧАЛОТО НА ЗИМАТА. Денят е толкова мрачен, че сякаш слънцето вече е залязло. Юна е прека-

рал последните две нощи при Валерия, но в понеделник трябва да бъде на работа.

Валерия седи на бюрото в спалнята си и преглежда някакви материали в лаптопа, когато внезапно чува гвигател на кола.

Поглежда през прозореца и вижда как Юна забива лопатата в тора в градинската количка и помахва към белия ягуар, който приближава по чакълена аля.

Опитва се да накара Нилс Олен да спре, обаче той забива предните колела право в редицата зюмбюли в саксии. Чува се чупене на глина и около гумите на ягуара се разхвърчава влажна тор. Колата спира с едно предно колело върху бордюра на алеята.

Валерия продължава да стои на прозореца. Вижда как от нестабилно паркираната кола се измъква висок мъж с пилотски очила. Пог разкопчаното му палто се вижда бяла лабораторна престилка. Тънкият му нос е крив, ниско подстриганата коса – бяла.

Нилс Олен е професор по съдебна медицина в Каролинския институт и един от водещите криминални патолози в цяла Европа.

Юна се ръкува гружески със стария си приятел и отбелязва, че той изглежда по-блед отвсякога.

– Трябва да си слагаш шал – гопълва и се опитва да закопчае яката на палтото на патолога.

– Аня ми даде този адрес – изрича директно Нилс Олен, без да връща усмивката на Юна. – Трябва да...

И рязко прекъсва изречението си, когато вижда Валерия да слиза по стълбите.

– Какво е станало? – пита Юна.

Тънките устни на патолога са пребледнели, погледът му е като на преследван от призрак.

– Трябва да говорим насаме – прошенва само той.

Валерия се приближава до тях и подава ръка на новопристигналия.

- Това е Валерия – представя я Юна.
- Професор Нилс Олен – отвърща официално патологът.
- Приятно ми е да се запознаем – изрича с усмивка Валерия.
- Трябва да поговорим за нещо с Нилс – пояснява Юна. – Има ли проблем да използваме кухнята?
- Няма, разбира се – кимва тя и ги води в къщата.
- Много се извинявам, че се наложи да ви притеснявам точно в неделя – отбелязва Нилс.
- Не се тревожете. Аз и без това имам работа на лаптопа – отвърща Валерия и тръгва нагоре по стълбите.
- Само не слизай, става ли? Ще ти кажа, когато сме свършили – погвиква след нея Юна.
- Добре.
- Юна кани Нилс Олен в кухнята и му предлага да седне. Огънят в печката припуква.
- Искаш ли кафе?
- Не, благодаря... Не бих...
- Не довършва и се отпуска на близкия стол.
- Е, какво става с теб, казвай!
- Не става гума за мен – отвърща Нилс с треперещ глас.
- Тогава за какво?
- Без да смее да вдигне поглед към домакина, Нилс плъзва ръка по повърхността на масата и препазливо започва:
- По принцип работя често с колегите от Норвегия... И наскоро получих обаждане от Норвежкия институт за обществено здраве – там се намира отделът им по съдебна медицина.
- Да, знам.
- Нилс преглъща тежко, сваля очилата си, прави неохватен опит да ги почисти и после отново ги слага.
- Юна, седя прег теб, но все още не знам как, за бога, да ти кажа... Имам предвид, без ти да...

– Просто ми кажи за какво става въпрос! – отсича Юна, налива чаша вода и я поставя пред госта си.

– Доколкото разбрах, Норвежката криминална полиция е поела от полицията в Осло предварителното разследване по едно предполагаемо убийство... В някакъв апартамент са открили мъртвец. Всички доказателства подсказвали за класическо пиянско сбиване, ала когато погледнали във фризера на убития, открили телесни части, принадлежащи на огромен брой различни хора, замразени на различни етапи от разлагането... Започнали са да работят по теорията, че мъртвият го този момент е неизвестен на полицията обирджия на гробове... може и да е свързан с некрофилия и канибализъм... Доколкото става ясно, човекът е обикалял като гилър пазарите за антики, като междувременно се е възползвал от възможността да обира гробове и да си осигурява сувенири от тях.

Нилс Олен отпива от водата и изтрива горната си устна с треперещи пръсти.

– И какво общо има всичко това с нас? – поуканя го Юна.

– Виж какво, не искам да те тревожа – изрича Нилс и за първи път поглежда приятеля си в очите, като гонълва: – Но един от трофеите във фризера е бил черепът на Сума!

– Моята Сума?!

Юна протяга невиждащо ръка към плота, събаря празната бутилка от вино и като че ли изобщо не я забелязва как се претъркулва в мивката при чашите и чиниите. Главата му внезапно се изпълва със спомени за покойната му съпруга, ушите му започват да бучат.

– Сигурен ли си? – прошепва, загледан през прозореца към парниците.

Нилс Олен бутва очилата си по-високо на носа и обяснява, че норвежката полиция е търсила ДНК съответствия на намерените във фризера части, базирайки се на данните от Европол, Финландия и скандинавските страни.

– Открили са зъбните картони на Сума... И след като са забелязали, че смъртният ѝ акт е подписан от мен, веднага са ми звъннали.

– Разбирам – казва Юна и сяда срещу приятеля си.

– В апартамента са намерили и всички документи от пътуванията на гилъра... В средата на ноември е бил на някаква разпродажба на вещи в Геливаре... Това е негалеche от мястото, където е погребана Сума, нали?

– Сигурен ли си? – повтаря Юна.

– Да.

– Може ли да видя снимките?

– Не – прошепва Нилс.

– Не се притеснявай за мен – казва Юна, като поглежда Нилс право в очите.

– Не го прави!

Ала Юна вече е отворил куфарчето на патолога и е извадил оттам папката от Норвежката криминална полиция. И е започнал да поставя една по една снимките върху кухненската маса.

На първата се вижда отвореният фризер отгоре. От замръзнала буца лег стърчи сив детски крак. Нечий гръбнак почива до брагата лице с кървав език.

Юна разлиства бавно снимките на топящите се човешки части, погредени върху маса от неръждаема стомана. Човешко сърце в напреднал стадий на разлагане, отрязан в коляното крак, цяло бебешко тяло, три черепа без кожа, зъби и торс в комплект с гърдите и ръцете.

Внезапно в кухнята влиза Валерия и поставя две чаши от кафе върху стелажа за съхнене.

– Какво правиш тук, за бога?! Нали ти казах да не слизаеш?! – провиква се стреснато Юна и се опитва да скрие снимките, макар да е наясно, че тя вече ги е видяла.

– Извинявай – промърморва тя и излита като стрела от стаята.

Той се изправя на крака, подпира се с една ръка на

стената, вторачва се в парниците, а после пак връща поглед върху снимките.

Черепът на Сума.

„Просто съвпадение – казва си наум. – Обирджията на гробове не е знаел коя е тя. На надгробния камък няма никакъв надпис, не е записана и в публичните регистри.“

– Какво знаем за извършителя? – пита той и в този момент чува как Валерия се качва нагоре по стълбите.

– Нищо. Няма никакви насоки.

– Ами жертвата?

– Всички доказателства предполагат, че в апартамента е имало сбиване. В кръвта му е отчетен голям процент алкохол.

– Не е ли малко странно, че полицията няма никакви следи към грузия човек?

– Защо? Ти какво допускаш? Юна, за какво точно си мислиш в момента, повече? – пита Нилс Олен с тревожно пречувствие в гласа.

6

ВАЛЕРИЯ СЕДИ ПРЕД КОМПЮТЪРА СИ, когато Юна чука на вратата и влиза.

Тя се обръща към него и слабата светлина откъм прозореца от оловно стъкло придава на косата ѝ червено-никаво-кестеняв отблясък.

– Нилс си тръгна – изрича с приглушен глас Юна. – Извинявай, че ти се развиках! Просто не исках да виждаш онези снимки.

– Аз не съм чак толкова крехка – отвърща тя. – Много пъти съм виждала мъртъвци.

Ларш Кеплер
Лазар

Превод *Антоанета Дончева-Стаматова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова, Kontur Creative*
Коректор *Цвета Нинкова*
Прегнечат *Ивайла Пеева*

Шведска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 36,5
ISBN 978-619-164-523-7

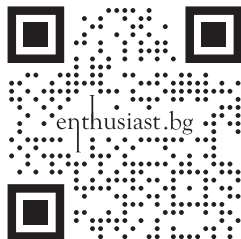
Изгава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енг пблшишнг“ ООД

София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16
email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

НЯКОИ БИХА ГО НАРЕКЛИ ЧУДО, А ДРУГИ – КОШМАР

Най-безмилостните престъпници из цяла Европа започват да умират по ужасяващи начини. Първоначално изглежда, че досегът им с подземния свят най-накрая ги е застигнал, но когато се оказва, че две от жертвите имат връзка с криминален инспектор Юна Лина, става ясно, че убиецът е един. Въпреки това полицията не е склонна да започне разследване. Ако мистериозен бдителен гражданин улеснява работата им, защо да застават на пътя му? Юна обаче е убеден, че това не е някой бъдещ герой. Всички тези убийства имат много по-мрачен замисъл.

Отчаян, Юна се обръща за помощ към Сага Бауер. Ако предчувствието му е правилно, тя е единственият човек, който може да му помогне да повали този безскрупулен престъпник. Ала Сага се бори със собствени демони, а убиецът знае точно как да ги използва като свое предимство. Той продължава да действа безнаказано и, изглежда, никои не е в безопасност. Когато започва да се насочва към най-близките до Сага и Юна, Юна разбира, че е изправен пред най-страшния злодей, когото би могъл да си представи.

Цена: 22 лв./11.25 €

www.enthuslast.bg